

Fjellvåken

Medlemsavis for Troms Turlag • nr. 1 - 2022 - 44. årgang

Frivillighet
Grottetur
Rohkunborri nasjonalpark

Naturopplevelser for livet

Troms Turlag

Frivillighet i Troms Turlag

Alf og Lars Ivar maler kledning på Ringvassbu.
Foto Ellen Marie Ingufsvann

DNT og Troms Turlag drives av frivillige. Det er nesten ufattelig hvilken innsats som legges ned for å drifte laget.

For å synliggjøre hvilke verdier denne innsatsen representerer, vil jeg her bruke satsen som Norsk Friluftsliv bruker. Den er på kr. 400,- pr time for frivillig arbeid. Jeg har sett på statistikken over innrapporterte dugnadstimer for de 3 siste årene – 2018 – 2019 – 2020.

Feltarbeid er i gjennomsnitt rapportert med 12000 timer hvert år. Det utgjør en verdi på kr. 4,8 millioner hvert år. Turledere og instruktører har innrapportert i gjennomsnitt 7500 timer årlig. Verdien blir 3 millioner pr. år.

I gjennomsnitt brukes 3300 timer hvert år på styrearbeid. Med satsen på kr. 400 pr. time utgjør det en gjennomsnittlig verdi på

kr. 1,3 millioner årlig. I tillegg innrapporteres det ca. 1000 timer årlig i diverse, noe som utgjør en verdi på kr. 0.4 millioner.

Summerer man all dugnad utkjør det i snitt totalt kr. 9,5 millioner i verdi hvert eneste år.

Satsen for frivillig arbeid på kr. 400 kan virke litt høy, men vi tror at det er en del underrapportering av timer. Verdiene vi her snakker om er betydelige uansett.

Totalt 2000 deltakere er registret på dugnadsprosjektene pr. år. Da er det selvfølgelig mange gjengangere som er med på mange tiltak. Rundvask eller oppgradering/reparasjon på hyttene representerer mange timers arbeid. Dugnad rundt nybygg en annen stor dugnadspott, og det legges ned utallige dugnadstimer når merkeutvalget er på oppdrag. Ca. 200 personer har ulike verv i Troms Turlag.

Det er lett å være enige om at det legges ned en helt utrolig innsats for at medlemmer og andre skal kunne bruke hyttene og infrastrukturen for å komme til hyttene. Og det arrangeres utallige turer i løpet av et år. Pandemien har gjort det utfordrende å holde i gang fellesturene, men mye tyder på at vi om ikke lenge kan sette i gang for fullt igjen.

Alt dette må feires i frivillighetsåret 2022. Vi må feire oss selv og har bestemt at det blir fest for de frivillige i mai. Vi jobber med et opplegg og satser på en stor markering der vi kan samle mange og virkelig markere den utrolige jobben som er gjort av frivilligheta i Troms Turlag. Vi vil komme tilbake til tid og sted.

Men frivilligheten er ikke en ubegrenset ressurs. Jeg tenker at vi er kommet til et punkt der vi må beskytte frivilligheten. Det går ikke an å legge til stadig nye oppgaver som man forventer at frivillige skal stille opp for å løse. Tidligere ble stort sett alle nybygg satt opp på dugnad. Alle deler av jobben ble gjort av frivillige. Da var det om å gjøre å finne noen som kunne ha prosjektansvar og å finne frivillige som satt på kunnskap og erfaring til å kunne utføre bygningsarbeid.

Vi er kommet til at vi framover i større grad må involvere profesjonelle til iallfall å sette opp råbygg. Så får frivilligheta komme inn senere i prosessen.

Vi ser også en tendens til at grunneier Statskog prøver å overføre en del oppgaver på Troms Turlag. Også fra styrene i verneområdene ser vi at vi blir utfordret til å stille opp. Det kan være vedlikehold av bruer, merking av stier, klopping og skilting.

Det er en stor utfordring at det er meget vanskelig å få støtte til drift. Det finnes mange støtteordninger som gir midler til oppføring av nybygg, men for å drifte laget og for å vedlikeholde bygningsmassen er det mer utfordrende å få inn penger. Her er vi avhengig av å bruke en del av medlemskontingen-ten og å bruke deler av midlene vi får inn fra hytte- overnatting.

Alf, Odd, Valter og Lars Ivar skifter kledning på Ringvassbu. Foto Ellen Marie Ingulfsvann

Rundvask på Ringvassbu. Foto Ellen Marie Ingulfsvann

Veddugnad til Goldahytta. Vi pakka 158 sekker i Kilpis, som ble kjørt med scooter til Goldahytta. Einar, Knut Charles og Geir. Foto Odd Henry Olsen

I dette regnskapet må vi også ha med 2,5 årsverk til administrasjonen. Også leie av kontorlokaler og lager er utgifter som må dekkes inn.

Det jobbes hardt i alle ledd for å holde prisene nede slik at vi fortsatt kan tilby overnatting til en overkommelig pris. Det største bidraget her er det frivillige arbeidet.

Tekst: Arnulf Sørum

Inn i naturen!

Hva gjør man ei helg mot slutten av september, når værgudene er i mistrøstig humør og behovet for å komme seg bort fra by og jobb er påtrengende? Man drar inn i naturen selvfølgelig! Nils Faarlunds yndede begrep, i motsetning til «Ut i naturen», har sjeldent vært mer treffende. FSG tok nok oppfordringa noe mer konkret enn det Faarlund så for seg, men skal man gjøre noe får man gjøre det ordentlig. Det var også derfor jeg noen timer tidligere hadde anskaffa kjeledress, hansker og vannrett sekk på Biltema. Lite visste jeg hvor takknemlig jeg skulle være for det innkjøpet!

Ringrevene Tore Brattli og Jan Thomas Schwenke inviterte til grottetur i Stordalen, og den muligheten kunne vi ikke la gå fra oss. Det var det flere som hadde tenkt, og

tross skremselspropaganda om krevende tur, laber værmelding og lang kjøretur var turen fulltegna.

Grottefolket er en litt obskur og hemmelighetsfull gjeng, og selv våre erfarne turledere visste ikke hvor alle grottene som sto på programmet lørdag befant seg. Det eneste vi hadde å gå på var en turberetning fra 1988, da en gjeng fra Tsjekkoslovakia hadde vært i området. Som en av deltakerne sa, kanskje er vi de første besøkende dette årtusenet! For noen av hullene vi kravla ned i på søken etter en vei inn i det underjordiske mistenker jeg kanskje vi var de første noensinne ... Vi fant ganske enkelt et par av grottene i den over 30 år gamle beskrivelsen, men den største viste seg å være vanskelig å lokalisere, så her må vi nok tilbake igjen på videre søken. Vi fikk bare vært ordentlig inne i éi grotte lørdag, da under-

jordisk rafting ikke sto på programmet. Det ble mange kilometers trasking for litt grotting, likevel klarte vi å bli overraskende møkkete! Det skulle likevel vise seg å være ingenting mot søndagens opplevelser ...

Lørdagens mange kilometer og høydemeter hadde tatt på, og på søndag var de grotteivrige redusert til halvparten av opprinnelig antall deltagere. Denne gangen hadde Tore stålkontroll på hvor vi skulle, og 600 høydemeter gikk unna på et blunk (det kan også ha hatt noe med den sure vinden og truende regnværsskyer å gjøre). Litt ovenpå etter lørdagen entret vi et unnselig hull i bakken, hvor vi kunne skifte tørt, spise lunsj ute av vinden og gjøre oss klare til dagens eventyr.

Noen meter skliing ned en grusbakke ledet oss til «Teltrommet» der det visst er vanlig å overnatte om man besøker grotta vinterstid. Siden de ligger dypt under bakken har grotter den morsomme egenskapen at de har samme temperatur året rundt hadde Tore fortalt, og fordi grotter i hovedsak er gravd ut av rennende vann, er det heller ingen ulempe at vannføringa er minst om vinteren. Mer om dette senere.

Lørdagen ble gjort fullstendig til skamme! Her var det ren blå marmor, høye ganger og mange flere spennende formasjoner! Plutselig sto vi på kanten av et lite stup, som noen tidligere besøkende hadde utstyrt med et tau. Litt samarbeid senere var alle fire trygt nede og vi kunne fortsette mot en stadig økende lyd av ei brusende elv. Her videt grotta seg ut så mye at veggene ble borte, til gjengjeld blei takhøyden betydelig lavere og vi kunne ikke lenger stå oppreist. Tore ledet an, og om ikke lenge lå vi på maget og bakset oss framover. De nydelige skinnende perlene i taket som kalles grottesølv, og som jeg tidligere hadde beundret på avstand, viste seg å være helt ordinære vanndråper når jeg bumpa oppi dem. Etter litt økte takhøyden igjen, og vi kom over i et system av

Bjørn Tore Sørensen som bader

jettegryter, dryppsteinsformasjoner og en rar hvit substans som kalles månemelk.

Med unntak av et og annet sjeldent besøk av nysgjerrige mennesker, ligger alt dette i evig mørke langt under bakken. Ikke røre, bare se er hovedregelen. Denne underjordiske verden skal få være mest mulig i fred. Her er intet vær, og alt formes svært langsomt. Spor du setter igjen etter deg kan bli stående i tiår, om ikke lengre. Knekker du av en dryppstein er denne mange tusen år gammel, og vil kanskje aldri formes igjen. Nærme overflata er situasjonen en litt annen, der herjer frostsprengning som på utsida av fjellet, vi fikk oss en påminnelse om at slike områder er mer ustabile. Å åle seg forbi steinblokker i kollapszoner blir i overkant spennende når steinblokkene begynner å røre på seg ...

GPS, telefon og satcom fungerer naturligvis ikke under mange meter stein, og vi hadde derfor et avtalt tidspunkt vi skulle være tilbake. Men det var jo mer grotte igjen ... Nok en gang blei antallet redusert da halvparten returnerte og vi var nå nede i to! Utstyrt med en muntlig beskrivelse fra Tore bega vi oss i vei videre ned i dypet. Noen klatrecrux og mye kreativ bevegelse senere skjønnte vi hvorfor noen grotter omtales som sportsgrutter. Det fortsatte med fantastiske formasjoner, men vannmengden økte også. Til slutt sto vi på toppen av nok et lite stup, med en foss dundrende ned foran skotuppen. Tidligere hadde vi alltid klart å snike oss utenom vannmassene, men nå var det enten spyling eller snu. Full av erfaring fra lørdagen hadde jeg med påtatt selvtillit ledet an mye av veien, men det er noe med kaldt

vann som ikke er så innbydende. Dette stoppet derimot ikke Jonny, som forsvant ned i det vi senere fant ut heter «Badehuset». Et særs treffende navn! Det var umulig å høre noe over støyen fra fossen, så da lykta til Jonny forsvant videre var det bare å henge på. Så raskt jeg kunne forserte jeg de frådende vannmassene, og var ikke i spesielt godt humør da jeg dryppende våt tok igjen Jonny noen meter seinere, for å oppdage nok et stup, nok en foss, og ingen mulighet til å fortsette. Vi hadde blitt søkke våte for 15m progresjon. Og vi måtte fortsatt tilbake opp ved fossen.

Jeg trodde jeg var våt fra før, men returen sørga for at det ikke fantes en fiber med tørt tøy på kroppen. For å holde varmen satte jeg opp tempoet, nå skulle vi tross alt tilbake samme vei som vi var kommet inn. Glemte

var nydelige synsinntrykk, målet var utgangen og tørt skift! I min iver etter å komme ut lærte jeg en ting til, det er ikke alltid enkelt å finne veien, og grotteganger kan se skremmende like ut. Heldigvis er Stordalsgrotta ganske enkel å navigere, og etter et par bomturer var vi tilbake ved tauet og oppe igjen. Det var en befrielse å vrenge av seg den våte dressen fra Biltema og få på seg tørt tøy fra den vanntette sekken!

Godt fornøyde med å ha økt helgas grottetid betraktelig var vi enige om at dette må vi gjøre mer av, men ved neste besøk skal vi følge nynorsk Wikipedia sin artikkel om Stordalsgrotta: «På grunn av store vassmengder i grotta, kan ho berre vitjast om vinteren».

Tekst: Øystein Thorvaldsen

Foto: Bjørn Tore Sørensen

Sommerskitur på Kvænanngsfjellet

Hva får 12 voksne mennesker til å velge bort biff og rødvin en lørdagskveld i slutten av mai? Jo, en sommerskitur på majestetiske Kvænanngsfjellet.

Klokka var rundt 18.00 og sola skinte fra nesten skyfri himmel da 9 deltakere, 3 firbente og 3 turledere møttes på en parkeringsplass på Kvænanngsfjellet. Målet for kvelden var Malingsfjellet, en fin og overkommelig topp med storslagen utsikt ut over Kvænanngsfjorden og øyriket i Nord-Troms.

På godt vårskiføre, med et dryss av nysnø trasket vi fornøyde av gårde mot målet. Det

gode skiføret holdt nesten helt til toppen, der vær og vind bidro til at vi nøt utsikten kjøpt og effektivt. Den medbrakte nisten be tatt med litt tilbake, til noen bare rabber i le ved fjellets fot. Mens vi satt der skyet det etter hvert over og ble litt småhustrig, men litt mat, noe varmt i koppen og godt humør gjorde at vi tøyde pausen så lenge vi klarte.

Nedkjøring på vår-slusj ble en perfekt avslutning på en flott tur, og da vi var nede ved bilene ca. 21.30 var alle enige om det var verdt å velge bort biffen denne kvelden.

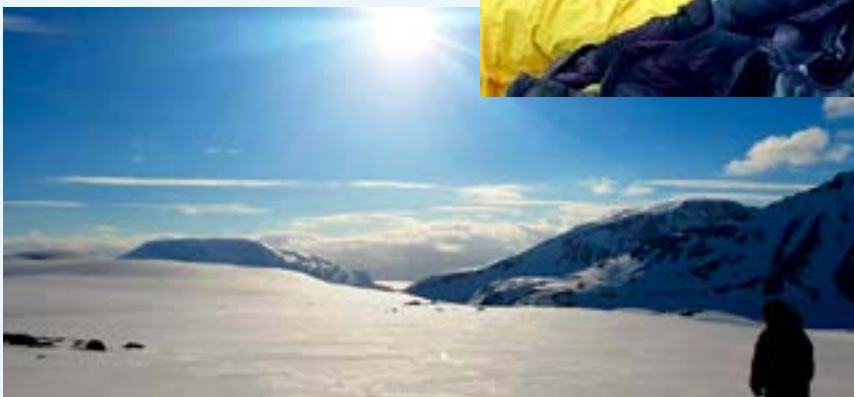
Tekst og foto: Lill Hege Konst

Gruppen i fint driv

Velfortjent rast

Tomas Aarvak & Elling Larsen med Ellinga. Foto: Tomas Aarvak

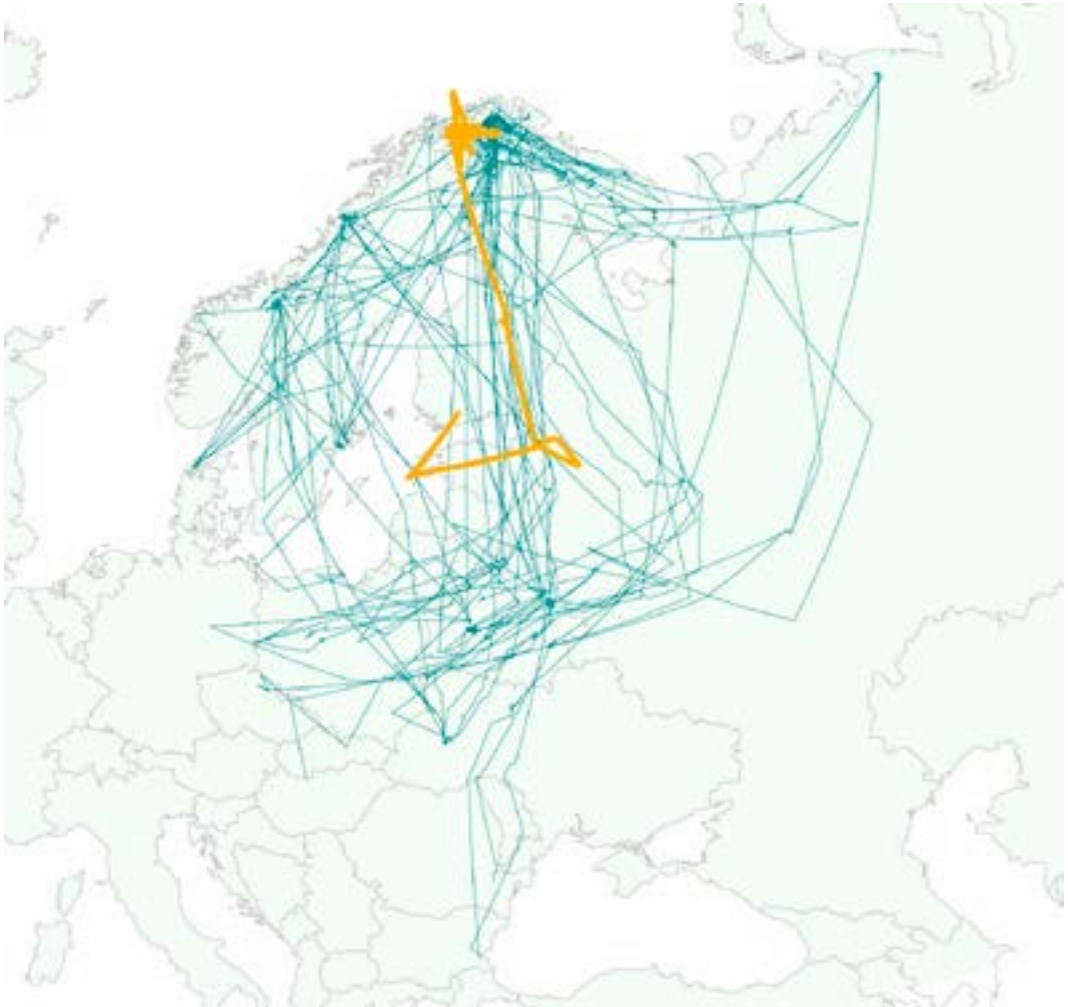
Fjellvåk – alltid på farten

En moderne rallar på evigvarende søken etter føde

«Alle i Troms Turlag kjenner fjellvåken» kunne ha vært en passende overskrift på en oppsummering av fuglens gjøren & laden-en gang. Men det var da, nå er det endringer i naturen.

Den så vanlige turlagskjenningen er i kraftig nedgang, noe den observante fjellvandreren på to bein, med år i kropp & sjel, kanskje har lagt merke til. De vanlige hekkelasene er oftere og oftere ubebodde og

«en stille vår», et tankevekkende uttrykk med sprengkraft da det ble lansert i sin tid, er nå en realitet, også i fuglens verden. De iltre skrikene «piææ pieææ» fra brattberget, oppe dalen på vei til Vuoma, har blitt færre, og dette gjelder over hele fjøla. Den gang Troms Turlag valgte det flotte navnet på det bladet sitt - for den gang var fjellvåk en karakterfugl for oss som var turlagsmedlemmer, ble det skreket på alle fronter, og det var fra noen av naturens mest dedikerte og kjærlige foreldre.

Reiseruten til norske fjellvåker, Ellinga merket med gul.

Inntil ganske nylig var det ingen som hadde detaljert oversikt over fjellvåkens vandring. Det var resultater her og der, synsing og teorier, men som alle burde vite, så er dette dårlig sort å bygge viktige forvaltningsmessige avgjørelser på, selv om det også skjer. Sommeren 2010 startet den organiserte fjellvåkforskningen i Norge, og dermed i verden, i Kvænangen i Nord-Troms. Det året, og året etter, var det lokalt store mengder smågnagere i terrenget, og dermed optimale forhold for feltarbeid på fjellvåk. Og den første fjellvåken noensinne, en flott hunn-fugl og mor til fem småkraba-

ter, ble merket og utstyrt med satellittsender i samarbeid med vårt lokale BirdLife medlem, bussjåfør Elling Larsen fra Sørstraumen. En bussjåfør med vanligvis godt humør, som til og med kom for seint med alle ungene på skolen vår i Kjækan, fordi det var en sjelden fugl i veibanen, i skogen eller på myrene. Mange fugleinteresserte unger ble vervet til organisasjonen der og da. Og fjellvåkmoren? Hun ble hetende Ellinga, det ble en pionerfugl blant de mange fuglene som etter hvert gikk i vitenskapens tjeneste. Hun dro sporenstreks til St. Petersburg den høsten, der holdt hun

Ellinga og Dag Gjerstad. Foto: Tomas Aarvak

Fjellvåk hann. Foto: Ingar Jostein Øyen

vinterbolig i et skogholt i utkanten av millionbyen og ernærte seg av lokale smågnagere. Kanskje var det vånd (jordrotte) og muldvarper, smågnagerarter som er vanlige i hele flat-Europa.

Tolv års forskning viser interessante resultater. Fjellvåkene som velger å hekke i Norge på sommeren, trekker om høsten på bred front til Øst-Europa, spesielt til Russland, Ukraina og Belarus, men også til andre land i regionen. Og noen få individer velger også Danmark og Sverige. Her kan de være sta-

Medlemsbladet til BirdLife Finnmark

sjonære eller være på reise fot. I midten av april trekker våkene i løpet av noen korte uker nordover, de følger gjerne de store vannveiene fra Østersjøen til ishavet, kommer inn via Tornedalen til Skibotn, ned Målselvvassdraget, opp via Enaresjøen eller over Kautokeino og ned til Porsanger, Nordkinn eller Tanadalen.

I løpet av noen hektiske mai-uker tråler de hele regionen på leting etter mat. Finner de tilgangen tilstrekkelig, så slår de til med hekking. Og der det er mat, er det alltid muligheter for bolig; i bergvegger, gamle kråkereir eller rett på bakken. Noen individer har også tilknytning til spesielle lokaliteter, såkalte faste hekkeplasser, men det er ikke alltid tilfelle, mattilgangen er flaskehalsen. Og kjæresteparene fra tidligere sesong reiser ikke sammen. Er det mat og en potensiell ny make i nærheten, der og da, da blomstrer kjærligheten, uansett hva som

skjedde tidligere. Og slik må det være om man bare har et formeringsår hvert tredje år, da får en forsmådd x bare seile sin egen sjø. Eget ve og vel styrer alt. Og finner de ikke nok mat i løpet av noen korte mai uker, gjerne litt inn i juni, da er løpet kjørt. Da flyr de videre, hele sommeren, frem og tilbake og rundt omkring. Til Kola, til Finnmark, ned til Nordland, opp til Finnmark og til slutt tilbake til Øst-Europa, ja nesten overalt, og håper på bedre mattilgang neste år eller året etter. Og mat, det er smånagere, markmus, fjellmarkmus, rødmus, gråsidemus og lemen. Dette er nøkkelartene i hele økosystemet vårt i nord. Svikter nøkkelartene, så knaker hele huset; ugler, våker, de fleste fugleartene faktisk, det er dessverre bildet nå. Dette kan være et tema i et seinere nummer av Fjellvåken!

Skrevet av Tomas Aarvak & Ingar Jostein Øien, BirdLife Norge, Trondheim Dag Gjerstad, BirdLife Finnmark, Kvænangsbotn

Bli medlem i BirdLife Norge – vi tar fuglevern på alvor!

Fugler gir oss gode opplevelser hver dag, og forteller oss hvordan det står til med naturen.

Som medlem i BirdLife Norge lærer du mer om de vakre og interessante fuglene våre. Samtidig støtter du foreningens omfattende arbeid for å verne om fuglelivet. Melder du deg inn nå varer medlemskapet ut hele 2022.

Barnas turlag og DNT ung

Barnas Turlag og DNT ung starter nå opp igjen for fullt, nå når smittevernrestriksjonene tillater at vi arrangerer turer og aktiviteter igjen.

Har du barn mellom 0-12 år som ønsker å være med i Barnas Turlag?

Søk opp Barnas Turlag-gruppene i Troms på Facebook (Tromsø, Balsfjord, Senja,

Storfjord, Nordreisa, Lyngen, Kåfjord, Målselv, Karlsøy og Dyrøy) eller se nettsiden vår for info: <https://troms.dnt.no/barnas-turlag/>

Er du ungdom i alderen 12-26 år eller har ungdom i huset, se vår Facebookgruppe eller se informasjon på vår nettside: <https://troms.dnt.no/dnt-ung-troms/>

Elever fra Bardu ungdomsskole på ordførerens tur høsten 2019

Rohkunborri nasjonalpark

Rohkunborri nasjonalpark ble åpnet i 2011 og er derfor den yngste av nasjonalparkene i Troms. Den er 556 km² stor bestående av høyfjell, frodige daler og innsjøer og ligger i et av områdene i Troms med mest villmarkspreget.

I vest ligger Sør-dalen med det dramatiske juvet som er sprengt ut av smeltevann fra innsjøen Torneträsk under siste istid. På begge sider av kløfta rager høyfjell med isbreer over 1500 moh. Nede i dalen finnes det frodig, eldre bjørkeskog og stort mangfold av plante- og fuglearter. Mot øst i

Eartebeal røye: Sommeridyll ved Eartebealjávri

nasjonalparken ligger det mektige fjellmassivet Rohkunborri, omkranset av skogkledde daler, alpine våtmarker og innsjøen Geavdnjajávri. I tillegg til den storslåtte naturen, er Rohkunborri leveområde for de store rovdyrene jerv, gaupe og bjørn. Kongeørn, fjellvåk, jaktfalk og tårnfalk hekker her. Nasjonalparken har store verneverdier knyttet til våtmarker både i bjørkeskogen og alpine våtmarker på rik berggrunn. I Sør-dalskløfta og Jordbruvassdraget er det naturlige fisketomme vann. Dette gir blant annet gode forekomster av krepsdyr som er viktig for fjellender som svartand, havelle, sjøorre og bergand.

I Rohkunborri nasjonalpark kan du både vandre, fiske og jakte. Nordkalottruta passerer gjennom nasjonalparken og mange av

Troms Turlag sine medlemmer har passert gjennom parken på vei til Lappjordhyttene. Turen til Lappjord fra Sør-dalen er på 15 km i et storslått og variert terreng. Starten går i den frodige Sør-dalen før man stiger opp på plataet med det mektige juvet på høyre side innover mot hyttene. Lappjordhyttene er et flott utgangspunkt for å gå til Tornehamn i Sverige (13 km) eller Altevatnet (24 km). Nordkalottruta fortsetter nord for Altevatnet mot Øvre Dividal nasjonalpark.

Du kan også ta turen utenfor allfarvei i et stort og villmarkspreget område. Fiskere vil kanskje være kjent med at det er mange gode fiskevann i nasjonalparken. Spesielt kan nevnes innsjøene Geavdnjajávri og Eartebealjávri som også er omkranset av moltemyrer. Du kan jakte både lirype og

Rohkunborri sett fra nordsida av Altevattnet. Stordalen like til høyre for selve fjellet, lettgått skitur til gode fiskevann.

Lapporten i det fjerne

Hengebrua over Kjelelva

fjellrype i nasjonalparken, i tillegg til elg. Stordalen bak selve fjellet Rohkunborri er et populært område for isfiske på vårvinteren og nås enkelt på ski fra skuterparkeringa i Storbukta.

Rohkunborri er et viktig beiteområde for tamrein. På våren, i mai og juni, flyttes reinflokkene hit for å kalve. Den kalkrike berggrunnen gir gode sommerbeiter og snøen på fjelltoppene lindrer insektplagene. På seinhøsten flyttes den svenske reinen til vinterbeite i Sverige. Det er både norsk og svensk reindrif i nasjonalparken. Det er derfor viktig å vise hensyn og holde avstand til rein i kalvingstida.

Ved innfallsportene i Sørtdalen og Bones i Salangsdalen finnes parkering og toalett, mens Altevatnet også er et godt utgangspunkt for turer både sommer og vinter. Siden opprettelsen av Rohkunborri nasjo-

nalpark i 2011 er adkomsten til Sørtdalen betydelig forbedret. Bjønnbåsveien har forlenget bilvegen med 3 km fra Sørmo til Tverrelva. Vedlikeholdet av vegen finansieres av brukerne gjennom vegavgift. Nasjonalparkstyret har også oppført to hengebruer i dalen; over Kjelelva og Ruovdegorsajóhka. Over Ruovdegorsajóhka krevdes det tidligere to krysninger, mens hengebrua noe lenger ned gjør det mulig å krysse tørrskodd i ett spenn. I 2021 ble det påbegynt omlegging av stien til hengebrua over Ruovdegorsajóhka for å få jevn stigning på begge sider av elva i motsetning til den bratte nedstigninga/stigninga som har vært merket tidligere. Disse tiltakene vil lette vandringen inn mot Lappjord.

Tekst og foto: Ida Steien Bjerka

Mitt turtips

Det er ALLTID god snø på Fagerfjellet! Vel, kanskje ikke alltid, men det føles sånn. Fagerfjellet ligger i Ramfjorden like utenfor Tromsø sentrum. Det er et lite Kinderegg av en tur. God snø, god skogskjøring for dager med dårlig sikt og ei fantastisk utsikt over Maritindan og Hamperokken. Det er sjelden man får gå alene, kanskje om man sniker seg ut på en sein hodelyktstur, eller er early-birden som legger førstesporet. Toppen ligger på 871 m.o.h., Varden står et stykke

nedenfor, og på solskinnsdager er den tett pakket med fargerike jakker og gode lunsjer.

Denne sesongen har det så langt blitt ekstra mange turer for å nyte skogkjøringen. Jeg har endelig fått bindinger på pudderplanke, så det som gjerne var en morsom syrefest for beina er nå blitt flytende og leken skogs-slalåm. Fagerfjellet-skogen byr på en fin mengde trær med som oftest god nok avstand fra hverandre, en og annen korkete

stamme gjemt litt under snøen snubler man kanskje på med jevne mellomrom, men stort sett er trærne vanskelig å treffe.

Nå ser jeg frem til de litt lengre lyse dagene, og store glis ned vestflanken, og kanskje en og annen avstikker til høyre for å finne litt urørt pudde. Det kan fort ende med litt gåing langs veien, men er stort sett alltid verdt det.

Tekst og foto: Caroline Haug

Is med skøyter på

Det var innerst på Glimvatnet på Ringvassøya der elva renner ut i vatnet, der hvor isen kan være tynn eller til og med åpent vatn. Vi nærmet oss et område hvor det var best å være påpasselig. Noen overflatiske tegn kan tyde på endringer, men vi så ingen. Og der sviktet isen under meg. Den holdt liksom stand en kort stund og så brast den. Jeg var i ferd med å stoppe opp, men det var for sent. Jeg var i plutselig i svarte vannet og med alle tenkelige isbiter og små flak omkring.

Sist høst oppretta jeg ei facebookgruppe for å kunne samle interessen for å gå på skøyter på islagte vann og inviterte en gjeng inn. Grappa har av seg selv vokst tre – fire gangen til i dag. Men interessen begynte ikke der. Den har vokst gjennom flere år, og vi ivrigste har lett etter is så tidlig som midt i oktober i flere år. Snart viste det seg at Kattfjordvatnet frøys tidlig til. Og det kan skyldes at det grunt og nokså stillestående. Straks isen var omtrent 5 cm tykk kunne vi sparke fra og seile rundt utpå der. I begynnelsen er det jo nokså spennende. Tynn

glassklar stålis ser vi tvers i gjennom. Og er vi heldige, ser vi en og annen fisk også.

Forrige høst og tidlig vinter var det et yrende liv på Kattfjordvatnet. Snøen lot vente på seg og isen grodde til og ble riktig sterk. Mange spilte ishockey, og på de gode dagene var det et yrende liv. Nå sist høst ble sesongen kortere. Men sporten er mer enn å renne på skøyter – det kan man gjøre på skøytebanen. «Is med skøyter på» er også utforskning og turopplevelser som en bane ikke kan by på. Det er friluftsliv med skøyter på. Og vi samles rundt bål og har niste og varm drikke med. Og vi har utstyr for å kunne gjøre sporten trygg.

Jeg tror ikke jeg tenkte meg om et sekund.

Ispiggene hadde jeg i hendene, og så snudde jeg meg rundt og nådde iskanten. Med begge armene hugg jeg i den første tynne isen jeg traff på. Den brast. Nytt hugg - og på ny brast isen, men så holdt den på tredje forsøk, og jeg kunne trekke meg selv inn på god is. Jeg ble ikke engang kald. Men måtte selvfølgelig skifte fra innerst til ytterst.

Isen vil ofte være tynnere under trær som henger ut over isen, under broer, inntil fjellvegg, i smale sund, rundt nes og ved inn- og utløp for bekker og elver. Men også utpå der vannet er dypest vil isen være tynn eller det kan være åpent vann. Det tar nemlig lenger tid å fryse til dype vann enn grunne. På

Den første isen har lagt seg oppe i fjellvatna 2021

Fakta om is

5 cm stålis (klar blank is ser svart ut) bærer en mann. Men det kan ikke gis som generelt råd i og med at isens tykkelse kan variere så mye.

På www.varsom.no finner du Is-skolen. De anbefaler 10 cm. Men skal du vente på det, vil du utsette og nedkorte sesongen her i Troms betydelig. Når isen er tynn, må vi måle den nøyaktig på centimeteren mange steder. Merk at 8 cm tykk is er fire ganger sterkere enn 4 cm is (som så vidt bærer en mann alene).

På Tennvatnet. Det var overvatn og moro med himmel over og himmel under

tynn is skal men heller ikke holde høy fart. Isen kan begynne å gynte eller bølge - og dermed svikte. Begynner isen å sprekke rundt skøytene er den tynnere enn 5 cm. De færreste finner det fristene når isen knaker og synger «bakom . . . skogene» i takt med skøyteskjærene. Når isen er tynn skal man ikke bli stående for lenge på et sted, og heller ikke samles i flokk.

Isen fryser fort til her nord. Først må vanntemperaturen i overflata bli null grader. Det merkelige med vann er at når det er 4 grader er det på sitt tyngste. Det synker ned. Etter hvert som tida går er det øverste laget kaldest. Når den første is-skorpa leg-

ger seg, går det ikke lange tida før isen kan være tykk nok. Kanskje bare tre - fire dager. Det er nysgjerrigheta som gjelder, for her nord hvor sola står lavt og blir borte, kan vatna fryse til under en klar himmel selv i noen varmegrader! Svak vind hjelper også, mens sterk vind bare blåser isen vekk.

Som nevnt over, fryser grunne vatn til tidlig og de dype seint. Da er det godt å vite at de første snøfillene som dekker til isen og ødelegger moroa, bare drukner i åpent vann på de dype. Så da søker vi dem etter snøfallet og i en ny kuldeperiode.

Mange av oss bruker turskøyter med ski-bindinger på. De er lave og lette, og vi kan

Storvatnet ved Tromvik- 5000 m på en runde

eventuelt gå på ski fram til eller mellom vatna. I sekken skal det være et tørt undertøyskift og varmt tøy i en vanntett pose. Sekken skal være med ut på isen, og ei reim mellom beina skal holde sekken fra å flyte opp om du skulle komme til å plumpe igjen. Trekk gode plastposer rundt tørre sokker før du setter føttene i våte støvler, det er lurt. Det samme er en pose til vått tøy. Ispigger skal du ha med! De skal du kunne gripe til på sekundet. Flere i følget bør ha ei kasteline, og skal ha lært seg å bruke den. Mange anbefaler en is-stav. Den er såpass tung og kvass at du med et par støt stikker den gjennom 4 - 5 cm is. Det er en hurtig

måte å teste isen på. Isøks eller is-skrue tar mer tid. Litt førstehjelpssaker er naturligvis også med. Tynne isflak kan gi deg dype kutt.

Og endelig har vi funnet ut at isen er sterk og meget tykk, glassklar og glatt. Og det synger «tjong» i isen når frosten har tar den. Da er det tiden inne for lek og trening, isdans og ishocheyspill (men skjær ikke skøyta i en sprekk), og så er det bålcaffe og niste, spøk og alvorsprat – bare du har varmt nok tøy og en sittepute.

Tekst og foto: Harald Bohne

Hytte-tilsynsmøte på Sommarøy

29–30.januar 2022

Endelig kunne Hyttetilsyn, Hytteutvalg, Merkeutvalg, kontor og styre møtes fysisk. Det var nesten overveldende etter 2 år med pandemi. Riktignok var kriteriene fortsatt meter'n og munnbind, men dog.

Tekst og foto: Ellen Marie Ingulfsvann

Sommarøy Hotel var ei perfekt ramme om arrangementet. God plass, fine rom og god mat og drikke. Samt at betjeningen var hyggelig og behjelpelig.

Vi var til sammen 44 deltagere og derav 37 personer med direkte tilsynsansvar for 30 hytter. Leder for hytteutvalget, Morten Olsen, ledet møtet. Resten av Hytteutvalget ved Eli Moksnes Furu og Walter Andersen ble presentert. Trond Mikkelsen i hytteutvalget hadde dessverre ikke anledning til å delta. Koordinator for Barnas Turlag/DNT Ung Merete Stiberg og det nye branntilsynet v/Frank Hernes ble også presentert.

Styreleder Arnulf Sørum orienterte fra styret. Det er verdt å merke seg at all frivillighet i Troms Turlag representerer verdier for 10 millioner kroner. Ca. 200 dugnadstimer pr. hytte pr. år utgjør en verdi på kr. 80000,-. All grunn til å være stolt av frivilligheten i TT. Arnulf og styret planlegger en feiring av Frivillighetens dag

til våren/sommeren.

Troms Turlag har fått som gave en eiendom ved Takvatn. Hilde Grimstad orienterte om prosjekt Litlestraumen i Malangen. Tromsø Arbeiderforening (TA) har tilbudt Troms Turlag å se på muligheten for etablering av et turlagstilbud tilknyttet sjøen på eiendommen. Før TT går videre i dialog med TA, søkes Tromsø kommune om dispensasjon fra kommuneplanens arealdel for å avklare om det er mulig å bygge naust og gapahuker. Dersom kommunen godkjenner TT's planer, har TA åpnet for at eiendommen i Litlestraumen overdras til TT.

Stein Furulund orienterte om planer for Karibu i Lakselvdalen, eiendommen som TT arvet av Kari Wilhelmsen. Planen er å bygge ei ny hytte med alle fasiliteter og som kan brukes til undervisning, kurs, møter og lignende. Hytta har vei til døra og er tenkt tilpasset mennesker med bevegelsesutfordringer.

Foto: Pål Tengesdal

Alle planene for nye bygg og utbedringer vil koste mye. Nonsbu står også på lista over nybygg og tilsynene er mer enn klar for oppstart. Noen av prosjektene har tilgjengelig midler allerede, men det vil tvinge seg fram prioriteringer. Den endelige dommen i Trollvassbu-saken vil også kunne gi noen føringer for videre planer.

Tilsynene på alle hyttene presenterte status på sine hytter, utført arbeid, planlagte prosjekt, ønsker og diverse utfordringer. Det har vært rundvasket, renovert, fylt opp med rekvisita og ved er hogget og stablet. Alle viste stor omsorg og kjærlighet for sine hytter. Det vil gi gode besøkstall. Hyttebestilling skal fortsette denne sesongen og Lin orienterte om bestillingssystemet Visbok. Det ble litt diskusjon rundt tidsfrist for oppmøte til forhånds-bestilt

seng, men vedtak på kl. 21 står videre. Et forslag fra Bjørn Skjold Jensen om å montere refleksbånd på hytteveggene ble godt motatt. Jeg hadde det på agendaen selv, etter å ha sett nytten av det på vinterturer på Saltfjellet.

Pål Tengesdal orienterte om store reparasjoner av hengebruene i Rostadalen. Det innebærer mye logistikk og koordinering med Statsskog og styret i Øvre Dividal Nasjonalpark (ØDN), bæring og frakt er nødvendig. Det er også nedsatt et bru-utvalg for vedlikehold og sikring av bruer. Merkeutvalget har også gjennomført skilting og merking i Indre Troms/ØDN. Brannforebyggende tiltak og kontroll av hyttene sto også på programmet, med en liten teoretisk gjennomgang på forhånd.

Lin og brannslukningsapparatene

Testing av brannteppe

Praktiske brannøvelser med slokking av brann foregikk utendørs. Det ble demonstrert slokking med brannslukkeapparat, samt bruk av spraybokser og brann-teppe. Alle fikk sjanse til å prøve seg på alle de tre forskjellige slökkemidlene. Det ble et nyttig og fint avbrekk fra kursrommet, hvor vi også fikk gleden av et kort møte med sola. Som hyttetilsyn er det viktig å etablere gode sjekkrutiner med tanke på forebyggende brannvern. Jevnlig sjekk av vedovn og gassapparat, snu og rist brannslukkingsapparatet, sjekke røykvarslerne og ha brannteppe tilgjengelig.

De fleste kjenner godt til hverandre og hatt mye hyttehistorie sammen. Selv trengte jeg tid på å orientere meg og få oversikt. Mingling med meter'n og munnbind krever sin kvinne og mann.

Under fest-middagen ble vi underholdt med sang og gitarspill ved Algeir Rodahl, muntert presentert ved Arnulf.

Ellers var det litt spesielt å våkne kl.0430 av at noen andre hotellgjester badet i sjøen. Da tenker jeg på tidspunktet.

Gratulere med dagen

Jorun Fleten 80 år

Av Nina B. Cheetham

Da var plutselig 70 blitt til 80! Vår alles Jorun har igjen fylt rundt år, det skjedde 7 oktober i fjor. Selv om hun ikke har ønsket oppmerksomhet rundt dette, tillater vi oss å gjøre som vi vil denne gangen.

Ildsjel og frivillighet, to ord som er i fokus i Fjellvåken og i Troms Turlag i år. En bedre representant for disse enn Jorun skal man lete lenge etter. Her er noen stikkord:

tidligere styreleder i Troms, en ufattelig stor dugnadsentusiast og organisator, leder for dugnadene ved oppføring av blant annet Dærtastua og Vuomastua, og med et spesielt stort dugnadsengasjement for Nedrefosshytta, blant annet ved oppføring av badstue. Da sørget hun for å få selveste dronning Sonja med på åpningen.

Som leder for en stor dugnadsgjeng må man også ha en viss form for autoritet. Det fikk undertegnede erfare da jeg deltok i dugnaden under oppføring av Vuomastua. Et triks Jorun hadde var å servere middagen såpass tidlig at det ble tid til ei kveldsøkt med arbeid. For som hun selv sa: «hvis middagen blir servert for seint blir de så trøtte at da blir det ikke gjort noe mer den dagen». Da uka var over kunne hun fornøyd konstatere at alt som skulle gjøres den uka ble gjennomført. Med kjøleskap i snøfonna ovenfor hytta og stålkontroll på hva som skulle serveres og når, ble det perfekt med mat også. Det krever organisasjonstalent!

Den pensjonerte rektoren er heller ikke redd for å bruke naturen rundt og mellom hyttene,

på fjellet og til vanns. Vi har en følelse av at Reisadalen er en av hennes favoritter, i tillegg til alle de andre fjell og dalene i Troms. Jorun har historier om det meste, om favorittplasser og kanskje ikke så kjente turmål, fortellinger hun gjerne deler med turvenner og andre.

Hun har vært og er, en sjelden sprek dame, en utrettelig vandrer sommer og vinter. Som «nyslått» pensjonist gikk hun Norge på langs og de fleste fjelltopper har hennes spor. Jorun elsker å gå på ski! Da spiller det ingen rolle om man har noen «reservedeler» som hofteprotese og lignende, fortsatt får ikke skia stå i fred lenge om gangen. Om sommeren er det svømming og bærplukking som står på programmet, i tillegg til vandring langs hytteleden og i fjellet for øvrig.

Ifølge kilder som står Jorun nær liker hun å samle venner til turer og tar gjerne initiativ til å lage lystige lag med god mat. Jorun sprer latter og engasjement og er et forbilde for oss alle.

Gratulere med dagen som var!

Gratulere med dagen

Valter Martin Jensen 80 år

Av Ellen Marie Ingulfsvann

Verneverdig og utrydningstruet- har nesten lyst til å bruke disse begrepene om han Valter. Hvor finner man en slik kar - sprek og aktiv, nevenyttig og dyktig, utholdende og kreativ, med smilemunn og positiv grunnholdning? Fyller alle kriterier til ILDSJEL.

Æ vet- han bor på Tomasjord og er medlem i Troms Turlag.

Valter er født og oppvokst i Kvaløyvågen. Den gang var det ikke vei dit, så skulle han besøke besteforeldrene i Rakfjorden var det bare å ta beina fatt. Der hjalp han til med høya, potetopptaking, muldebærplukking og torvsanking. Sånn ble vel grunnlaget lagt for bruken av beina. Vel har han slitt ut ei hofte, men den e bytta ut. Beina har gått mye og langt og raskt og over alt- med og uten last. Han har bla gått Baalsrudmarsjen 20 ganger og ofte som turleder. Ja så har han besteget Kilimanjaro og gått Annapurna i Nepal i tillegg til utallige turer i skog og mark med telt og fiskestang. Han kan blant annet skilte med Vasaloppet x 2, Birkebeineren x 4, Fjellrennet x 10, Finlandialoppet x 1, Reisaløpet og Svalbard Skimaraton.

Bjørn Skjold Jensen spurte en gang om han kunne bli med til Ringvassbu for å skifte et vindu. Etter det har han gått tur/retur Ringvassbu som hyttetilsyn i vel 20 år. Da er vi inne på positiviteten og ja-mannen - han er lett å spørre. Skal du reparere noe, bytte ei dør eller et vindu, stable ved, reparere hengebroer, bygge, snekre etc svarer han gjerne ja. Han tok fagbrev som tømrer i 1983 etter noen år til sjøs. Han bygde sitt eget hus i Sandvika og har deltatt i byggingen av Rosta Nye, Dærta Nye, vedbua på Gappo og Ringvassbu og nødbua på Kjølen. Han har vel hatt ei hand borti de fleste hyttene i Turlaget. Han er veldig tålmodig og utholdende og jobber lange dager på dugnader. Humøret beholder han gjennom hele

dagen og har overskudd igjen til en fisketur eller sosial samling.

Jeg har sett han når han har båret last opp til Ringvassbu. Da har han hatt sekk og materialer på ryggen i flere etapper- båret fram og tilbake og hentet nytt. Man så bare plankene som «kom gående» på stien.

Mange fiffige løsninger har han også klekket ut til Ringvassbu. Sammenleggbart kaffebord til plattingen. Bøttedusjen og sammenleggbare sagkrakk. Samt at han får og finner og overtar masse utstyr som kommer til nytte på hytta-både material og redskap. Da snakker vi økonomi og gjenbruk. Han lærer bort «gammel kunnskap» og smarte måter å reparere på. Det er jo gullkantet.

Valter reiste til Sørvær som linefisker i tre vintersesonger fra 15-års-alderen. Han har også skjært filet og flekket fisk i Henningsvær og vært på lakselinebåt i Lofoten. Fortsatt henger han tørrfisk til eget bruk og er veldig glad i fisk. Da er det klart vi har fisk på menyen når vi har dugnad på Ringvassbu. Hvitvin må følge måltidet.

SKÅL Valter og takk for all den verdifulle innsatsen du har bidratt med i Troms Turlag.

Siste turen til Ringvassbu hadde du i september 2021, men neste tur er allerede planlagt.

Valter fylte 80 år 20. desember 2021

Foto Ellen Marie Ingulfsvann

Kilder: Valter Jensen, Monica Jensen:
«80-års-omtale» i Nordlys «Runde dager»
20.12.2021

Minneord om Ruth Hansen

Onsdag 1. desember la vår venn og turvenninnene Ruth Hansen ned vandrestaven. Ruth hadde vært syk i mange år. De siste nesten seks årene var hun pasient ved Sør-Tomsøya Sykehjem. Her trivdes hun godt, og var svært takknemlig for den gode pleien hun fikk der. Ruth var født i 1932, og ville ha blitt 90 år 1. april 2022.

Ruth og hennes mann Herold var med i Troms Turlag fra i slutten av 1960-årene, og hadde tilsyn i mange år i Dividalen. De hadde først den gamle Dividalshytta, men da den nye Dividalshytta kom, tok de hovedansvaret for tilsynet ved denne. Vi, Astrid og Odd Magnus Heide Hansen, tok over hovedansvaret av den gamle Dividalshytta. Men begge parene så etter at alt var i orden på begge hyttene, dersom de kom hver for seg. Det ble mange tilsynsturer og private turer i årenes løp. Mange ukesturer, sommer og vinter, ble avsluttet med en tur innom hytteplassen. Blant annet var det fast hver vårvinter å gå fra hytte til hytte med start i Skibotn for så å ende opp i Abisko eller Bjørkliden i Sverige. Noen og tyve turer har det blitt i årenes løp, samt at vi brukte å legge opp til ukesturer om sommeren. Da kunne turene gå i indre Troms eller på Finnmarksvidda. Den turen paret Hansen husket best, det var turen de gikk alene fra Skibotn til Kautokeino. Da måtte de ta seg fram helt på egen hånd.

Mange gode minner sitter igjen hos oss turvenner fra mange års vandringer i nordnorsk natur sammen med Ruth og Herold.

Ruth og Herold bygde seg et hytteparadis på Ramfjordnes. Her tilbrakte de mye tid sammen. Her fikk de ofte besøk av venner

og kjente. Det satte de stor pris på.

Ruth var i mange år barneparktante i Tromsdalen, og flere av barna kom i voksen alder og hilste på ho «tante Ruth». Det likte hun godt.

Hun har vært med i styret i Troms Turlag, bidratt i byggekomiteen for den nye Golda-hytta, samt dugnadsarbeid i Troms Turlags regi. Hun var også i mange år med i turlagets kaffekomite. Det var den gang det var faste medlemsmøter i Troms Turlag.

Ved Ruths død er et hedersmenneske blitt borte. Hun vil bli dypt savnet.

Vi lyser fred over Ruth Hansens minne.

Av Odd Magnus, Astrid og Mathilde Heide Hansen

Fra redaksjonen

Av Nina B. Cheetham

Velkommen til nytt og nesten ubrukt turår! Lyset er for lengst tilbake når dette leses og nyttårsforsettene er godt innarbeidet hos de fleste. Vi i redaksjonen vil gjerne starte Fjellvåkenåret med noen tanker om medlemsbladet vårt. Vi savner de gode gamle medarbeiderne og foregangskvinnene Jorun og Lisbeth sårt, vi er inspirert av dem til å lage et blad som dere synes er verdt å bruke tid på. Til det er vi avhengig av ideer og hjelp fra dere alle sammen, turentusiaster og friluftsfolk fra hele fylket og fra hele Fjellvåkens nedslagsfelt.

Fjellvåken har over tid presentert alle Troms turlags hyttetun og vi har blitt kjent både med turområder i nærheten og hyttenes spennende historier. I forrige FV startet vi på en presentasjonsrekke av nasjonalparker i Troms. Siden Øvre Dividalen nasjonalpark hadde 50 års jubileum i 2021, falt det naturlig å starte med den.

I dette nummeret er det Rohkanborri som står for tur. Det er en forholdsvis ny nasjonalpark og Lappjordhytta er den TT-hytta som ligger nærmest. Dere kan lese om parken i dette nummeret av Fjellvåken. Vi vil presentere en ny nasjonalpark i hvert nummer fremover.

I FV nr. 3 2021 kunne vi lese om Anders sitt turtips. Det var nok mange som ble inspirert til å ta turen til Senja etter å ha lest hans historie og beundret de flotte bildene i reportasjen. Dette er også en spalte vi ønsker å ha med videre og da er det bare for dere, leserne, å tenke «hva er mitt turtips som jeg gjerne vil dele med andre». I dette nummeret får vi høre Caroline Haug fortelle hvor hun gjerne går på tur, og dere oppfordres til å dele lignende historier med oss i redaksjonen.

Det er frivillighetens år <https://fnf-nett.no/troms/bli-med-pa-frivillighetens-ar-2022/>, og vi siterer «I 2022 er det Frivillighetens år. Året er forankret i regjeringens Frivillighetsmelding, og det skal være et flomlys på frivillige organisasjoner og frivillighetspolitikken i Norge. Forum for natur og friluftsliv Troms ser frem til å feire, løfte og øke kunnskapen om frivilligheten innen natur og friluftsliv i Troms». Målet med frivillighetens år er å inspirere til økt deltakelse og mangfold og å synliggjøre frivillighetens betydning for samfunnet.

Kontoret kommer til å sette fokus på dette i månedene som kommer, og vi følger opp med å presentere en ildsjel i hvert av de kommende nummer av Fjellvåken. Det er to jubilarer som representerer ildsjelene i dette nummeret.

Det er svært mange frivillige ildsjeler i Troms Turlag og DNT generelt. Uten dem hadde ikke tusenvis av turglade kunnet ferdes trygt og også bekvemt rundt i landet vårt. Vi ønsker oss enda flere entusiastiske frivillige i Troms Turlag, at flere av de mange medlemmene vi har får inspirasjon til å delta på ulike aktiviteter, dugnader og lignende. Særlig ønsker vi nye generasjoner velkommen.

Og med det samme vi er inne på frivillige, er det noen som kjenner seg rammet av skrivekløen? Som kjenner at det kunne være gøy med litt frivillig arbeid i Fjellvåken? Som kunne tenke seg å hjelpe oss å lage leseverdige nummer av FV fremover? Da er dere mer enn hjertelig velkommen. Vi trenger sårt flere medlemmer i redaksjonen, med gode ideer til spennende reportasjer, inspirasjon og engasjement. Vi er veldig greie å ha med å gjøre (i all beskjedenhet selvsagt) og dere vil bli svært godt tatt imot.

Bare ring!

Smånytt

Savner du friluftaktiviteter som

DU kunne tenke deg å være med på?:

Ta gjerne kontakt med aktivitetskoordinator Merethe på e-post: merethe.stiberg@dnt.no med dine forslag, så skal vi se hva vi kan få til sammen! Velkommen!

Turhilsen fra Merethe Stiberg

Siste nytt:

- ◊ Striden om Trollvassbu vil bli behandlet i Høyesterett i løpet av våren!
- ◊ Vi tar inn stoff til Fjellvåken fortløpende, bare send inn.

Blåfjellet, Øvre Dividalen nasjonalpark. Foto: Ellen Marie Ingulfsvann

Forsida: Skitur på Fagerfjellet. Foto: Caroline Haug

Vi ønsker alle velkommen innom Turlagskontoret til en hyggelig prat

Neste nummer av Fjellvåken kommer ut i juni. Stoff til Fjellvåken nr. 2, 2022 må være hos oss før 20. april.

I redaksjonen Nina Cheetham og Ellen Marie Ingulfsvann

- ◊ E-post: troms@dnt.no
- ◊ Hjemmeside: www.troms.dnt.no
- ◊ Nå er vi også på Facebook. Troms Turlag – DNT.
- ◊ Redaksjonen i Fjellvåken ønsker stoff fra Turlagets medlemmer. Manus kan sendes til Turlagets adresse.
- ◊ Adresseendring meldes direkte til Turlagskontoret.

